

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. Пловдив, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Димитър Анг. Ангелов
като разглежда докладваното от Елена Й. Захова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600197 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI-ва от НПК.

С присъда № 5/14.02.2023 г. на Окръжен съд- Пазарджик, постановена по НОХД № 570/ 2022 г. по описа на същия съд, подсъдимият Г. К. К. е бил признат за виновен в това, че на 04.12.2020г. в гр. *, обл. *, при управляване на моторно превозно средство - лек автомобил „*” с рег. № * е нарушил правилата за движение по пътищата- чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП, чл. 47, ал.3 от ППЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на Р. С. С. от гр.*. На основание чл. 343, ал.1, б.”в” във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК, във вр. с чл. 21, ал. 1 и ал.2 от ЗДвП и с чл. 47, ал. 3 от ППЗДвП, във вр. с чл. 54 и чл. 58а, ал. 1 от НК му е наложено наказание от две години лишаване от свобода. Изпълнението на наказанието е отложено на осн. чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. На основание чл. 343г от НК подс. К. е лишен от право да управлява МПС за срок от три години. Съдът се е произнесъл по направените разноски и приложените по делото веществени доказателства.

Срещу присъдата е депозирана жалба от защитника на подсъдимия-адв.И. Б., с оплакване за несправедливост поради завишен размер на

наложеното кумулативно наказание лишаване от правоуправление. Иска се отмяна на присъдата и намаляване на размера на това наказание до минимално предвидения.

Пред въззивната инстанция жалбата се поддържа изцяло от подс. К. и защитника му- адв. И. Б.. Последният излага аргументи за несправедливост на наказанието, поради неотчетени в пълна степен смекчаващи отговорността на дееца обстоятелства. Като такова сочи съществен принос за настъпилото ПТП от страна на пострадалия Р. С., който след употреба на алкохол се е движел в дясната лента по средата, лазейки на колене, силно приведен напред в посоката на движение и на лекия автомобил. Твърди наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат. Размерът на наказанието от три години лишаване от правоуправление намира за несъобразен с чистото съдебно минало, трудовата ангажираност, активното търсене на помощ, проявената загриженост и съпричастност към състоянието на пострадалия още на мястото на произшествието, декларираното искрено съжаление за случилото се, доброто му процесуално поведение- все смекчаващи отговорността на дееца обстоятелства, неотчетени в пълна степен. С аргументи за несправедливост на кумулативно наложеното по- леко по вид наказание иска намаляването му.

Представителят на АП-Пловдив изразява становище за неоснователност на жалбата, съответно- потвърждаване на обжалваната присъда, която намира за правилна и законосъобразна. Счита за неоснователни изложените в жалбата аргументи за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт в частта за наложеното наказание лишаване от право да се управлява МПС. Не е налице явна несправедливост на наказанието, тъй като е съобразено в пълнота с констатираните по делото смекчаващи и отегчаващи обстоятелства. Пледира, че съдът е постигнал баланс между посочените в чл.36 от НК цели-поправянето и превъзпитаването на подсъдимия и общата превантивна функция на наказанието.

Подсъдимият К. се солидаризира със становището на защитника си. В последната си дума изразява съжаление за случилото се.

Пловдивският апелативен съд, като анализира доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, направеното възражение във въззивната жалба, изразеното от страните пред настоящата инстанция и след като провери атакувания съдебен акт изцяло, съобразно правомощията и задълженията си по 314 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивната жалба е **допустима**. Депозирана е от страна в процеса, активно легитимирана да атакува постановения съдебен акт. Подадена е в предвидения за това срок.

Разгледана по същество, жалбата е **основателна**.

Производството пред първостепенния съд е протекло по реда на Глава XXVII от НПК, при диференцираната процедура, основана на чл. 371, т. 2 от НПК-направено от подсъдимия признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

Извършвайки проверка на процесуалната дейност на първостепенния съд, настоящият състав на съда констатира, че тя е осъществена при съблюдаване нормативната уредба на диференцираното в глава 27 от НПК производство. При налични предпоставки за прилагане на особената процедура- действително направено волеизявление по чл. 371, т. 2 от НПК от подс. К. в разпоредително заседание, доказателствена подкрепа на самопризнанието, събирането на доказателствата на хода на ДП при съблюдаването на предвидения в НПК регламент за тази дейност, изводът на Пазарджишкият окръжен съд за допустимо протичане на съдебното следствие по реда, пожелан от подсъдимия, е правилен. Той е изразен аргументирано по реда на чл. 372 ал. 4 от НПК, като преди това е спазено и изискването на чл. 372 ал. 1 от НПК.

Не се оспорва пред въззивния съд фактическата установеност на извършеното. Контролираният съд правилно е възприел като доказана по делото фактологията, изложена от прокурора в обстоятелствената част на обвинителния акт. Тя е следната:

На 04.12.2020г. около 17.20 часа подс. Г. К. К. се движел от гр. * за гр. *, управлявайки лек автомобил „*“ с Рег. №*. На предна дясна седалка в автомобила пътувала майка му- свид. В. Н. К. Около 17.25 часа лекият автомобил навлязъл в гр. * със скорост от 66 см/ч., подминал табелата за населено място „*“, която била комбинирана с знак В26 „Забранено е движението със скорост, по-висока от означената“- в случая от 40 км./ч. На около 90 метра след табелата за населено място „*“, в дясната лента на пътното платно се намирал постр. Р. С. С.. Той бил на колене, приведен напред и на ръце, като лазейки се движел в същата посока- към центъра на гр. *. Автомобилът бил с включени фарове. На разстояние от около 54-55 метра пред автомобила подс. К. възприел необичайна пътна ситуация и незабавно предприел аварийно спиране. Въпреки предприетото, управляваният от него л.а. „*“ с Рег. № * не успял да спре преди намиращия се на пътното платно пешеходец и го блъснал отзад със средната част на лявата половина на автомобила. След удара постр. Р. С. паднал по очи на пътното платно, а лекият автомобил продължил да се движи още около 5-6 метра и спрял. Пешеходецът останал проснат напред и притиснат към асфалта под предната част на автомобила. Подсъдимият К. незабавно върнал автомобила назад, за да освободи намиращия се под автомобила човек.

Сигналът за възникналото ПТП бил подаден от подсъдимия на тел. 112 и на място била изпратена линейка. При извършения преглед била установена смъртта на Р. С. С.. На място бил изпратен и автопатрул в състав свид. Х. Г.,

служител в РУ-МВР-* и колегата му И. И., които установили, че водач л.а. „*“ с Рег. № * бил подс. Г. К. К.. На място той бил тестван с техническо средство за употреба на алкохол, като пробата е била отрицателна. След това подсъдимият бил откаран в РУ на МВР-*, където бил тестван с техническо средство за употреба на наркотици и тестът също бил отрицателен. За посещението на ПТП и извършените тестове са изготвени докладни записки и протокол, които са приложени по делото. На място била изпратена и дежурна оперативно-следствена група, която извършила оглед на местопроизшествие, за което бил съставен протокол от 04.12.2020г. с фото албум към него и скица.

Въззивният съд счита, че правилно ОС-Пазарджик е приел за несъмнено установена описаната фактическа обстановка.

Следва да се констатира изключителната лаконичност на съда при обсъждане на доказателствените източници, които е приел за подкрепящи направеното от подс. К. самопризнание и очертаващи наред с него описаната по-горе фактическа установеност на инкриминираното деяние. Протичането на съдебното следствие по реда на чл. 372 ал. 4 от НПК води до приложението на чл. 373, ал. 2 и ал. 3 от НПК- неразпитване на подсъдим, свидетели и вещи лица за изложените в ОА и признати от подсъдимия факти и позоваване в мотивите на присъдата от съда на самопризнанието и на подкрепящите го доказателства от досъдебното производство. Соченият процесуален регламент не игнорира императива на чл. 305, ал. 3 от НПК относно задължителното съдържание на мотивите на присъдата. Съдът е длъжен да посочи не само установените обстоятелства, но и въз основа на кои доказателства ги възприема. На стр. 7 абз. 3 от мотивите на проверяваната присъда е изложено несподеляемото виждане на първостепенния съд, че *„В показанията на разпитаните по делото свидетели не се установяват противоречия по отношение на включените в предмета на доказване факти и обстоятелства, които да налагат по-задълбоченото и подробното им обсъждане и анализиране“*. Същият подход е приложен и към заключенията на изготвените по делото експертизи, които са кредитирани изцяло, без да са констатирани противоречия относно основен включен в предмета на делото факт- положението на пострадалия спрямо МПС в момента на удара. Макар и лаконични, мотивите позволяват да се провери процеса на формиране на вътрешното убеждение на съда и не е налице нарушение по смисъла на чл. 348 ал.3, т. 2 от НПК.

Направеният от настоящия съд анализ на доказателствата и заключенията на изготвените в хода на ДП експертизи очертава съответствието им с направеното от подсъдимия К. признание на фактите от обвинителния акт.

По делото е била назначена и изготвена СМЕ. Според заключението ѝ (приложено на л. 96-103 от ДП), при огледа и аутопсията на трупа на пострадалия Р. С. С. са били установени следните травматични увреждания: тежка, открита, съчетана черепно-мозъчна, лицева, гръдна, коремна и опорно-двигателна травма; счупване на черепа в челната област, с оформяне на окръглен костен дефект; масивен субарахноиден кръвоизлив в челната

област; контузия на мозъка в челните области на двете голямомозъчни хемисфери; тежък мозъчен оток с малкомозъчно вклиняване в тилния отвор; счупване на носните костици с кръвоизлив от носа; разкъсване на аортата и черния дроб; счупване на левите 3 и 4 ребра по задна мишнична линия; счупване на десните ребра от 1 до 8 по задна крайгръбначна линия и десните 1, 2, 5, 6 по предна аксиларна линия; кръвоизлив в гръдната кухина около 250 мл. и в коремната кухина около 150 мл.; счупване на лявата бедрена кост в областта на трохантерите; масивна разкъсно-контузна рана на челото и разкъсно-контузна рана на носа; множество охлузвания и кръвонасядания по главата и крайниците; атеросклероза на аортата, коронарните, мозъчните и бъбречните артерии II -III стадий. Причината за настъпването на смъртта на Р. С. С. е тежка, открита, съчетана черепно-мозъчна, лицева, гръдна, коремна и опорнодвигателна травма, довела до нарушаване на функциите на жизненоважните мозъчни центрове и спиране на сърдечната дейност и дишането. Вещото лице е посочило, че е налице пряка причинно-следствена връзка между получените травматични увреждания при възникналото ПТП на 04.12.2020 г. и настъпилата смърт. Смъртта е настъпила бързо, за минути и е била непредотвратима. При огледа и аутопсията са установени травматични увреждания в резултат на действието на твърд, тъп предмет с висока кинетична енергия, чрез удар с или върху такъв, които добре отговарят да са получени при ПТП - автомобилна травма - пострадал пешеходец при сблъскване с лек автомобил, с последващо падане върху терена към момента на инкриминираната дата. Като механизъм на причиняване на получените увреждания вещото лице е посочило, че *по време на съприкосновението на пострадалия пешеходец С. с лекия автомобил, той е бил седнал на терена и обърнат с предната част на тялото към идващия лек автомобил. Травмите в областта на главата са локализирани в челните отдели на главата и лицето, което дава основание да се приеме, че-пострадалият е бил с лице към идващия лек автомобил.* Травмата в областта на лявото бедро е от контакта с долната част на лекия автомобил. Липсата на травматични увреждания по подбедриците и долната част на бедрата (около колената) говори в полза на това, че те не са били в контакт с лекия автомобил (С. е бил седнал на терена). Преди настъпването на смъртта и в близките часове преди това постр. С. е употребил алкохол – установената концентрация е 2,12 промила. Той е бил в горните стойности на средна степен на алкохолно опиване.

Заклучението на тази експертиза първостепенният съд е ценил изцяло, като не е констатирал, че в частта относно положението на пострадалия спрямо лекия автомобил тя противоречи на заключението на изготвената впоследствие КСМЕАТ (л. 143-157 ДП), в която като медик е участвало същото вещо лице. В заключението на комплексната експертиза е прието *пострадалият в момента на удара да е бил не с лице към приближаващия го автомобил, а на колене, приведен напред, подпирайки се на ръце.* В тази поза се движел (лазел) към центъра на гр. *. На кредитиране за соченото обстоятелство подлежи именно заключението на втората обсъдена експертиза, тъй като е изготвена при по- пълно изследване на обективните

данни по делото. Същото съответства и на изразеното виждане за сочения факт в заключението на тройната АТЕ(л. 114-132 ДП). Т.е. заключението на изготвената по делото СМЕ подлежи на възприемане, но не и в частта относно конкретното положение на пострадалия С. спрямо автомобила, управляван от подсъдимия К., за което обстоятелство следва да се цени становището, изразено по идентичен начин в Тройната АТЕ и КСМАТЕ. Неотчитането на обсъденото противоречие не се е отразило на правилността на крайните изводи на съда относно фактическите обстоятелства на извършеното деяние.

В хода на досъдебното производство е била назначена и изготвена Тройна АТЕ. Според заключението ѝ (л. 114-132 от ДП), произшествието е станало в гр. *, на пътя от гр. * на ул. „*“ . Платното на ул. „*“ е широко 6.3 м., а банкетите 1-1.3 метра, общо затревени. Пътно покритие е асфалт, без повредени зони, от двете страни с ограничителни ивици от бетонови блокчета. Пътят е без надлъжен и хоризонтален наклон. Няма хоризонтална маркировка. На около 100 метра преди зоната на инцидента има табела за начало на населено място, комбинирана със знак В26 „Забранено е движението със скорост, по-висока от означената“, в случая 40 км/ч. Произшествието е станало в тъмната част на денонощието, времето е било ясно с неограничена метеорологична видимост. Вещите лица са установили, че техническото състояние на автомобила отговаря на изискванията към пътните превозни средства на ППЗДВП и няма причинно-следствена връзка между техническото състояние на автомобила и настъпилото ПТП. Мястото на удара се намира на около: 5,8 метра преди края на спирачните следи или на 7 метра източно от линията на ориентира и 2.1 метра северно от дясната граница на пътя. Скоростта на автомобила непосредствено преди удара е била около 66 км./ч., а към момента на удара - около 34.5 км./ч. Опасната зона за спиране на автомобила е 61 метра. Разстоянието, от което водачът на МПС е възприел опасността и е реагирал с аварийно спиране, е около 54-55 метра. Мястото на удара попада в опасната зона на автомобила и не имало техническа възможност да се предотврати ПТП. Максималната скорост, при която автомобилът би могъл да спре на метър преди мястото на удара, е около 60 км/ч., която скорост е по-голяма от допустимата за пътния участък от 40 км/ч. Вещите лица са категорични, че при движение е максимално допустимата за пътния участък скорост от 40 км./ч. дължината на опасната зона на спиране е: 31-32 метра и произшествието е могло да бъде предотвратено. Посочили са механизма на настъпилото ПТП: На 04.12.2020г., в тъмната част на денонощието, на ул. „*“ в гр. * лекият автомобил „*“ с Рег. № *, управляван от Г. К. е навлязъл в гр. * от гр. *. Табелата за населено място „*“ е комбинирана със знак В26 - „Забранено е движението със скорост, по-висока от означената“ в случая 40 км/ч. На около 90 м. след табелата в дясната лента на пътното платно се намирал пострадалият Р. С., който бил употребил алкохол - 2,12 ‰. Бил на колене, приведен напред, подпирайки се на ръце. В тази поза се движел/лазел към центъра на гр. *. Подс. Г. К., движейки се в същата посока на фарове, на разстояние от около 54 - 55 метра пред себе си възприел необичайна пътна ситуация и незабавно предприел

аварийно спиране. Не успял да спре преди намиращия се на пътното платно пешеходец и го блъснал отзад със средната част на лявата половина на автомобила си. Бутнат напред, постр. Р. С. паднал по очи на пътното платно, а лекият автомобил продължил да се движи още около 5-6 метра и спрял. Пешеходецът останал проснат напред, притиснат към асфалта, под предната част на автомобила. Подсъдимият незабавно върнал автомобила назад около 5 метра, за да освободи намиращият се под автомобила човек, който починал на място. Вещите лица са посочили, че от техническа гледна точка, причините за произшествието са свързвани с: Необичайното движение на пешеходеца Р. С. по средата на пътната лента към центъра на пътното платно, на колене, силно приведен напред подпрян на ръце, след употреба на алкохол (2,12 ‰ - в горните стойности на средна степен на алкохолно опиване) и скоростта на автомобила от 66 км./ч. при допустима 40 км./ч.

В хода на досъдебното производство е била назначена и изготвена Комплексна съдебно-медицинска и авто-техническа експертиза, която е дала следното заключение: произшествието е станало в гр. * на пътя от гр.* на ул. „*“ на пътя от гр.*, на около 90 метра след табелата за начало на населено място. Платното на ул. „*“ е широко 6.3 м., а банкетите 1-1.3 метра, общо затревени. Пътно покритие асфалт, без повредени зони, от двете страни с ограничителни ивици от бетонови блокчета. Пътят е без надлъжен и хоризонтален наклон. Няма хоризонтална маркировка. На около 90 метра преди зоната на инцидента има табела за начало на населено място „*“, комбинирана със знак В26 „Забранено е движението със скорост, по-висока от означената“ - 40 км./ч. Произшествието е станало в тъмната част на денонощието, времето е ясно при неограничена метеорологична видимост. Отново е констатирано, че техническото състояние на автомобила отговаря на изискванията към пътните превозни средства на ППЗДВП и че няма причинно-следствена връзка между техническото състояние на автомобила и настъпилото ПТП. Посочено е, че мястото на удара се намира на около 5.8 метра преди края на спирачните следи или на 7 метра източно от линията на ориентира и 5.9 метра северно от дясната граница на пътя. Изчислено е, че скоростта на автомобила непосредствено преди удара е около 66 км./ч. като към момента на удара скоростта е около 34.5 км./ч. Вещите лица са установили, че опасната зона за спиране на автомобила е 61 метра. Разстоянието, от което водачът на МПС е възприел опасността и реагирал с аварийно спиране е около 54 - 55 метра. Мястото на удара попада в опасната зона на автомобила и не имало техническа възможност да се предотврати ПТП. Максималната скорост, при която автомобилът би могъл да спре на метър преди мястото на удара, е около 60 км/ч. Тази скорост е по-голяма от максимално допустимата за участъка на произшествието, която е 40 км/ч. Вещите лица са категорични, че при движение с максимално допустимата за пътния участък скорост от 40 км./ч. дължината на опасната зона на спиране е 31-32 метра и произшествието е могло да бъде предотвратено. Относно механизма на ПТП са посочили, че: Произшествието е настъпило на 04.12.2020г., в тъмната част на денонощието, на ул. „*“ в гр. *. Лекият автомобил „*“ с рег. № *, управляван от Г. К., е навлязъл в гр. * от гр.*.

Табелата за населено място „*“ е комбинирана със знак В26 — «Забранено е движението със скорост, по-висока от означената» в случая 40 км./ч. На около 90 метра след табелата в дясната лента на пътното платно се намирал пострадалият Р. С.. Според приложената СМЕ е употребил алкохол - 2,12 %, което е в горните стойности на средна степен на алкохолно опиване. Бил на колене, приведен напред, най-вероятно подпирайки се на ръце. В тази поза се движел- лазел към центъра на гр. *. Подс Г. К., движейки се на фарове в същата посока, на разстояние от около 54 - 55 метра пред себе си възприел необичайна пътна ситуация и незабавно предприел аварийно спиране. Въпреки предприетите действия не е успял да спре преди намиращият се на пътното платно пешеходец и го блъснал отзад със средната част на лявата половина на автомобила си. Бутнат напред, постр. Р. С. паднал по очи на пътното платно, а лекият автомобил продължил да се движи още около 5-6 метра и спрял. Пешеходецът останал проснат напред, притиснат към асфалта, под предната част на автомобила. Шофьорът К. незабавно върнал автомобила назад около 5 метра, за да освободи намиращия се под автомобила човек, който починал на място. Вещите лица са посочили, че от техническа гледна точка, причините за произшествието са свързвани с: Необичайното движение на пешеходеца Р. С.: по средата на пътната лента към центъра на пътното платно: на колене, силно приведен напред, подпрян на ръце, след употреба на алкохол и концентрация от 2,12 промила, което е в горните стойности на средна степен на алкохолно опиване Скоростта на автомобила 66 км./ч., при допустима скорост до 40 км./ч. регулирано със знак В26 „Забранено е движението със скорост, по-висока от означената“- 40 км./ч. По делото е извършена и химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол в кръвта и урината. От заключението на Протокол№ А-191 от 11.12.2020г. е видно, че в изследваните проби кръв, взети от Р. С. С. е доказана етилов алкохол в количество 2,12 ‰.

Заключенията на тройната АТЕ и КСМАТЕ подлежат на възприемане изцяло, като добросъвестно изготвени от лица с необходимите специални знания и опит и изясняващи включени в предмета на делото обстоятелства.

В принципен план първостепенният съд правилно е подходил с кредитирането на показанията на всички разпитани по делото свидетели Х. Г. Т., В. Н. К., С. В. С., Е. Р. С., С. Р. С.. Липсата на анализ на заявеното от всеки един от тях е формирало неправилния извод, че всички те взаимно се подкрепят и допълват направеното от подсъдимия самопризнание. Внимателния прочит на протоколите за разпит на свидетелите Е. С. (л. 133 ДП) и С. С. (л. 135 от ДП) сочи те, в качеството си на дъщеря и съпруга на пострадалия С., да са били уведомени на инкриминираната дата от св. С. С. за фаталния крой на пострадалия, настъпил при ПТП. Т.е., факти от инкриминираното по делото събитие те лично не са възприели, съответно- не възпроизвеждат. Показанията им не опровергават, но и не подкрепят направеното от подс. К. самопризнание. Св. С. С. (л. 134 от ДП)- син на пострадалия Р. С., след като бил уведомен от съпругата си за инцидента, отишъл на мястото. В показанията му се съдържа описание на местопроизшествието след настъпването му, вкл. на местоположението на

трупа на пострадалия, облеклото му, местоположението на процесния автомобил. Макар свидетелят несъмнено да е заинтересован от изхода на делото, не може да се съзре недобросъвестност в показанията му, които за съобщените от него факти са съответни на изводимото от другите доказателствени източници. Те са съотносими и към направеното от подсъдимия самопризнание, подкрепяйки го. В показанията на св. Х. Г. (л. 136 от ДП) се съдържа възпроизвеждане на собственото му становище относно причината за настъпилото ПТП, което той формира като полицейски служител, изпратен на местопроизшествието. В тази част те имат характер не на източник на факти, а на собствени за свидетеля заключения и не подлежат на възприемане. Твърдението му, че лично е тествал подсъдимия за употреба на алкохол и наркотични вещества, като тестовите били отрицателни, следва да се кредитира. То е съответно и на приложените за сочените действия писмени доказателства. В обобщение- нито един от обсъдените по- горе доказателствени източници не възпроизвежда първични преки доказателства за факти относно инкриминирания по делото момент- непосредствено преди и по време на фаталния сблъсък на автомобила, управляван от подсъдимия К. с пострадалия Р. С.. Източник на такива именно доказателства са показанията на свид. В. К.- майка на подсъдимия, пътувала на предна дясна седалка по време на ПТП. Тя сочи автомобилът да е бил управляван от подсъдимия; времето да е било тъмно и да са се движели с включени фарове; след навлизането в *, след табелата за населено място да е забелязала пред автомобила, в платното му за движение наличието на „ някакъв предмет черен на цвят ... някакво животно, по- скоро куче“, при което синът ѝ веднага натиснал спирачките, последвал удар и автомобилът спрял. След това подсъдимият го върнал малко назад, за да се освободи от препятствието. И двамата излезли от автомобила, но до препятствието отишъл само синът ѝ, констатирал, че това е човек, но не знаел дал е жив, обадил се на тел. 112. Пристигнали „Бърза помощ“ и полицаи. В тази част показанията на свидетелката са източник на преки доказателства. Макар да е заинтересована от изхода на делото, показанията ѝ съответстват на изводимото от писмените доказателства и еспертните становища и следва да бъдат кредитирани. Те подкрепят направеното от подс. К. самопризнание. Не може да се извлече недобросъвестност на свидетелката в твърдението ѝ, че преди произшествието автомобилът се е движел с „нормална скорост“. Така съобщеното има силно субективно- оценъчен елемент. Всеки човек има собствени представи и възприятия за „нормалната“ скорост за движение в различни пътни ситуации. Свидетелката не сочи конкретни стойности и становището ѝ поради това не противоречи на несъмнено установената от вещите лица конкретна скорост на движение на л.а.и преди, и в момента на удара. Тя, съответно, не попада в законодателно установената „нормалност“ за допустима скорост на конкретното място, но вече беше отразено- налице е субективно виждане на свидетелката. Няма пречка за се възприеме твърдението ѝ, че три месеца след деянието подсъдимият се е разболял тежко, диагнозата му е била „ Хочкинов лимфом“ и това е препятствало по- ранното им явяване за разпит по делото. В подкрепа на така заявеното са приложените

по делото медицински документи. Самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от приложените протоколи за оглед на МП, с фотоалбум, протокол за доброволно предаване от подсъдимия на процесния автомобил, ведно с ключовете. На кредитиране подлежат и останалите писмени доказателства-удостоверения за наследници, справка за съдимост, медицински документи, справки от ЦБД на КАТ. Няма доказателствена стойност приложеният на л. 33-64 от ДП Доклад от Института за пътна безопасност при ул. „*“, в отсечката между град * и град *. Същият няма дължимите реквизити – подпис на съставилото/ите го лице/а, печат на съответната институция, входящ, респ. изходящ номер. Освен това касае пътен участък различен от този, на който е станало процесното събитие. ПТП е настъпило на ул. „*“. Докладът касае ул. „*“.

Въз основа на изложените съображения настоящият съдебен състав заключава, че делото не страда от доказателствен дефицит, като направеното от подс. К. признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на ОА се подкрепя в достатъчна степен от събраните в хода на ДП доказателства и заключенията на изготвените експертизи. Направената от настоящия съд интерпретация на доказателствената съвкупност, чрез проследяване от една страна на тяхната самостоятелна вътрешна последователност, а от друга кореспонденцията им - подкрепяща или опровергаваща ги, с останалите доказателства и доказателствени източници, не формира различен от възприетия от първостепенния съд извод за признатата от подсъдимия фактология от обвинителния акт. В конкретния случай фактическите обстоятелства са изяснени въз основа на събраните в хода на досъдебното производство по предвидения процесуален ред доказателства по делото. Окръжният съд е направил обоснования извод, че същите подкрепят направеното признание от подсъдимия по фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. След като подсъдимият се е възползвал от предоставената правна възможност на чл. 371, т. 2 от НПК да избере диференцираната процедура на съкратеното съдебно следствие, решаващият съд, следвайки предоставени му от члб. 372, ал. 4 от НПК компетенции е констатирал, че направените самопризнания се подкрепят от събраните в досъдебното производство доказателства и с определението си е обявил, че няма да събира доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. На тяхна база е постановил присъдата.

При осъществения въззивен контрол не се констатираха допуснати съществени и неотстраними процесуални нарушения, които да водят до отмяна на присъдата на процесуално основание. Доводи в тази насока не се навеждат и от страните в процеса, а евентуално допуснатите от първия съд нарушения въззивната инстанция има задължението да отстрани в съответствие с изискванията на чл.335, ал.2, предл. 2 от НПК. Първостепенният съд е спазил в нужната степен принципите, визирани в чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК и изготвените мотиви, макар и крайно пестеливи, покриват изискуемият се минимален стандарт за обоснован съдебен акт.

Не се твърди нарушение на материалния закон, но при извършената служебна проверка на цялостната законосъобразност на проверяваната присъда, Пловдивският апелативен съд констатира такава.

Непротиворечиво е изразеното в правната теория и установената съдебна практика, че нормата на чл. 343 от НК е препращаща към бланкетната на чл. 342 от НК. Забрана за управление или експлоатация на транспортни средства и съоръжения в нарушение на правилата за движение и експлоатация се създава след запълването ѝ със съответно съдържание- онова конкретно правило за поведение, с което съответният субект не се е съобразил и така е поставил началото на причинно- следствения процес, при който е настъпил съставомерен резултат.

В настоящия случай правилно е констатирано, че именно подсъдимият К. при фаталния сблъсък е управлявал МПС- лек автомобил „*“ с рег. № *, при който е получил несъвместими с живота телесни увреждания пострадалият Р. С.. Т.е. подсъдимият е годин субект на престъплението, за което е предаден на съд. По делото не се установяват обстоятелства, поставящи под съмнение това му качество. Според обвинителния акт той е нарушил правилата за движение по пътищата, установени в чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП, в чл. 47, ал.3 от ППЗДвП и тези му нарушения са в причинно- следствена връзка с настъпилото ПТП. По така възведеното му обвинение първостепенният съд го е признал изцяло за виновен и го е осъдил. С това е допуснал нарушение на материалния закон. Сочените от прокурора множество нарушения по ЗДвП и ППЗДвП, в това число и норми, които не могат да съществуват едновременно е убегнало от вниманието на окръжния съд, който е приел за доказано, че подс. К. е допуснал всички инкриминирани с обвинителния акт нарушения на правилата за движение, без да подложи на задълбочен анализ какво точно дължимо поведение те установяват. Подс. К. е предаден на съд, съответно и осъден за нарушение на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП. Внимателният прочит на тези законови разпоредби формира извод, че макар и двете да касаят едно изпълнително деяние- управление на МПС със скорост над разрешената, то се различават значително от обективна страна и са различни по характера и същността си нарушения, като не могат да съществуват едновременно.

В чл. 21, ал. 1от ЗДвП е установена забрана за управление на всеки конкретен вид МПС, в конкретни пътни участъци със скорост над максимално допустимата, която е отразена в самата норма. Т.е., разрешената скорост е конкретно дефинирана *ex lege*. За разлика от нея, в ал. 2 на чл. 21 от ЗДвП нормативно определени стойности липсват. Законодателят е установил максимално допустимата стойност в някои случаи да не е регламентираната в ал. 1, а различна от нея, но сигнализирана изрично с пътен знак (каквото изискване в ал. 1 не съществува). Това определя задълженията за съобразена със закона скорост за управление на МПС, установени в ал. 1 и ал. 2 от чл. 21 от ЗДвП като различни, отделни и независими едно от друго. Иначе казано- едновременно нарушение от един и същ водач на МПС и на правилата на чл. 21, ал. 1 , и на правилата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП е невъзможно. Съдът е бил длъжен да посочи изрично

нарушение на коя от тях възприема. Причината за настъпването на пътния инцидент, която е свързана с поведението на подсъдимия като водач на МПС е несъмнено установена по експертен път - управлението лекия автомобил "*" в нарушение начл. 21, ал. 2 от ЗДвП с много висока скорост - 66 км/ч при ограничение на скоростта със знак "В-26" – 40 км/ч.- надлежно протоколирано обстоятелство при огледа на местопроизшествието. При наличието на пътен знак, установяващ в мястото на произшествието задължение да не се управлява МПС със скорост над 40 км/ч, по възведеното му обвинение да е осъществил и нарушение по чл. 21, ал. 1 от НК подс. К. е следвало да бъде оправдан.

Неправилно подс. К. е бил признат за виновен престъплението да е реализирано и при нарушение на чл. 47 ал. 3 от ППЗДвП. Тази норма не предписва правило за движение по пътищата и не може да запълни бланкета на чл. 343, ал.1, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК. Чл. 47 ал. 3 от ППЗДвП конкретизира изображението и наименованието на различните пътни знаци от група "В", с които се въвеждат забрани или се отменят въведени такива, в частност – че ограничение на разрешената съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП скорост на движение се въвежда със знак В 26. Правилото за движение се съдържа в чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, за чието нарушение подсъдимият е признат за виновен и наказан. С включването на разпоредбата на чл. 47, ал. 3 от ЗДвП като нарушено правило за поведение, първостепенният съд неправилно е приложил материалния закон.

И двете обсъдени нарушения на материалния закон са отстранени от въззивния съд, чрез оправдаване на подсъдимия по тези му обвинения.

В обобщение: при установената по делото фактическа обстановка е несъмнено, че подс. Г. К. на инкриминираната дата е осъществил съставомерните признаци на престъпление по чл. 343, ал.1, б."в" във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК. На 04.12.2020г. в гр. *, обл. *, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил „*" с рег. № *, той е нарушил правилата за движение по пътищата- чл. 21, ал. 2 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на Р. С. С.. Подс. К. е управлявал лекия автомобил със скорост от 66 км/ч, при установената максимално допустима с пътен знак В26 от 40 км/ч. Така не е могъл своевременно да установи лекия автомобил преди пълзящия в същия пътен участък, в същата посока Р. С., който е попадал в опасната зона в момента на задействане на спирачната система. Когато Подсъдимият сам се е поставил в положение да не може да преодолее вредните последици, като не е изпълнил задълженията си за спазване на ограничението относно скоростта на движение на лекия автомобил, не е налице случайно деяние по смисъла на закона. Управлението на МПС с максимално разрешената скорост е позволявала на водача да спре автомобила без стълкновение с пострадалия. Именно нарушението на това правило за поведение е една от причините, предпоставили настъпилото ПТП, при което са били причинени несъвместими с живота увреждания на С.. Другата причина за настъпване на произшествието е необичайното движение на пострадалия пешеходец- по средата на пътната лента, по която се е движел и автомобилът, на колене, силно приведен напред, подпрян на ръце, след

употреба на алкохол и концентрация от 2,12 промила, което е в горните стойности на средна степен на алкохолно опиване. В тази част присъдата е законосъобразна. По възведеното обвинение подсъдимият да е извършил престъплението и поради нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 3 от ППЗДвП подс. К. следва да бъде оправдан, чрез изменение на проверяваната присъда.

Правилно е прието, че престъплението е осъществено при форма на вината несъзнавана непредпазливост- небрежност. Подс. К. не е искал и не допускал настъпването на общественноопасните последици, които обаче е бил длъжен да предвиди и е могъл да стори това.

По наведените оплаквания за незаконосъобразност на наложеното наказание:

Пловдивският апелативен съд намира същите за основателни. Макар да се възразява само спрямо размера на кумулативно наложеното наказание по чл. 343г от НК- три години лишаване от правоуправление, то според настоящия състав на съда е налице несправедливост при отредения размер на всяко от наказанията, включени в комплексната санкция. Съображенията за това са следните:

Като смекчаващи отговорността на подсъдимия К. обстоятелства Пазарджишкият окръжен съд е намерил сравнително младата му възраст към инкриминирания момент, влошеното му здравословно състояние, трудовата му ангажираност, чистото съдебно минало, добрите характеристични данни. Като смекчаващо отговорността обстоятелство е отчетено и съпричиняване от страна пострадалия С., с оглед необичайното му движение. Според настоящия съд не е налице младежка възраст на дееца. Съобр. дефиницията в § 1, т. 1 от ДР на Закона за младежта, "младежи" са лица на възраст от 15 до 29 години включително. Към инкриминираната дата подс. К. е бил на 33 навършени години и тази му възраст, с оглед цитираната разпоредба, не може да се отнесе към младежката. Останалите отчетени от първостепенния съд обстоятелства от същия вид са налице. Известно е, че съдебната практика възприема индивидуализиращите отговорността на дееца обстоятелства да се оценяват не с оглед количеството им, а съобразно индивидуалната им тежест. В случая, като открояващи се със значителна важност смекчаващи отговорността обстоятелства измежду визираните по- горе, настоящият съд приема значителната степен на съпричиняване от страна на пострадалия с оглед необичайното му местонахождение и начин на придвижване в част от денонощието, когато това му поведение, несъмнено в противоречие с установените правила за придвижване на пешеходци, е било неочаквано за подсъдимия и по- трудно забележимо. Другото такова обстоятелство е сериозността на здравословния проблем на подсъдимия, несвързан с разследваното престъпление, но изправящ го пред трудно житейско предизвикателство. Той е диагностициран през м. 03.2021 г. с "Класически Ходжкинов лимфом", с актуална необходимост от интензивно лечение, за което свидетелстват приложените по първоинстанционното делото писмени доказателства .

ОС-Пазарджик е възприел като отегчаващо отговорността на

подсъдимия обстоятелство грубото нарушение на правилата за движение по пътищата. Според настоящия съд, макар по делото да се установява само едно нарушение, това отегчаващо отговорността на дееца обстоятелство е налице. В тази връзка е необходимо да се подчертае, че се касае за нарушение на правило с базисно значение за безопасността на движението, което е сред най-често и най-грубо нарушаваните и е една от основните причини за възникване на пътнотранспортни произшествия със съставомерен резултат.

При индивидуализацията на наказанието съдът е взел предвид висока обществената опасност на деянието, предвид настъпилия вредоносен резултат. Този подход е неправилен. Абстрактната обществена опасност на деянието е намерила своя законодателен израз при определянето на съответната санкция за конкретното престъпление. При осъществяването на цялостната дейност по индивидуализацията на наказанието се отчита не общата обществената опасност на престъпленията от определен вид, а специфичната обществена опасност на конкретното деяние и конкретния деец. В настоящия случай, въпреки нарушението на значимо правило за поведение, не може да се изведе висока обществена опасност на конкретното деяние. Висока лична обществена опасност на дееца не е приел проверяваният съд, такава и не е налице. Извършеното от подсъдимия непредпазливо престъпление се явява изолиран случай в живота му. Той изразява критично отношение към извършеното и искрено съжаление за случилото се.

Изхождайки от виждането, че за постигането на целите по чл. 36 от НК отговорността на дееца следва да съответства на личната му обществената опасност и тази на конкретното деяние, при отчитане на всички особености, индивидуализиращи престъпната проява, с оглед наличието на няколко смекчаващи наказателната отговорност обстоятелства, две от които със значителна тежест и само на едно отегчаващо такова, съобразявайки полеката форма на непредпазливост при извършеното престъпление, настоящият съд намира, че наказание, определено при санкционния минимум, се явява справедливо. Оценката на всички обстоятелства, свързани с деянието и дееца формират заключението, че постигането на всички цели на чл. 36 от НК може да бъде реализирано чрез налагане на наказание в размер на две години лишаване от свобода, което след редукцията по чл. 58а, ал. 1 от НК следва да се определи на една година и четири месеца лишаване от свобода. Наведеното възражение за явна несправедливост на наложеното наказание, макар да е направено само досежно наказанието по чл. 37, т. 7 от НК, е относимо и към по-тежкото по вид наказание. Налице е явна несправедливост в така определения от първостепенния съд размер на наказанието лишаване от свобода- три години, след редукцията по чл. 58а, ал. 1 от НК- две години. Обжалваната присъда в санкционната част следва да бъде изменена, а основното наказание- намалено до коментирания от настоящия съд справедлив размер. Изводът на ОС-Пазарджик, че са налице основанията на чл. 66, ал. 1 от НК е правилен и изложените в тази насока съображения са изцяло споделяеми. Определеният от съда минимален изпитателен срок е достатъчен за постигане на целите на наказанието и най-

вече за превъзпитанието на подсъдимия.

Основателно е оплакването за несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание по чл. 343г от НК- лишаване от право да управлява МПС за срок от три години. От приложените по делото в хода на досъдебното производство доказателства за поведението му като водач на МПС се установява той да е бил дисциплиниран такъв. Служебно изисканите от настоящия съд доказателства в същата насока. Сочат той да е придобил първоначално СУМПС на 29.03.2007 г. За период от над 13 години (до инкриминираната дата), той е санкциониран с НП двукратно, все за нарушения времево значително отдалечени от инкриминираното по делото поведение. Първото нарушение, санкционирано с НП, е било през 2007 г. Второто му НП е било за две нарушения на 20.07.2016 г.: на изискването на чл. 139, ал. 3 от ЗДВП- управление на МПС без да е заплатена дължимата съобр. чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата пътна такса; и на чл. 147, ал. 1 от ЗДВП- управление на МПС, неотговарящо на изискването за задължителен периодичен преглед за проверка на техническата изправност. Два пъти е наказван с фишове- през 2007 г. и през 2017 г. Санкционирането му не е било за нарушения, идентични или сходни с извършеното по настоящето дело. Броят и видът им обуславя извод, че подсъдимият не е безукорен водач на МПС, но не е и системен нарушител- напротив. С оглед на това настоящият състав на съда приема, че целите на наказанието могат да бъдат постигнати и с определяне на кумулативното наказание в най- ниския му предвиден размер. Съдебната практика следва непротиворечиво задължителната такава, установена с ППВС №1/1983 г. по отношение на престъпленията по транспорта, на базата на тълкуване на текста начл. 49, ал. 3 от НК, че минималният срок на кумулативно предвиденото наказание лишаване от право за управление на МПС, в случаите когато се налага заедно с наказанието лишаване от свобода не може да е по-кратък от този на основното наказание. Т.е., най- ниското допълнително наказание в настоящия случай е наказанието от една година и четири месеца лишаване от право да управлява МПС. Така определената комплексна санкция е годна да обезпечи постигането на целите, визирани в чл. 36 от НК.

Не са налице материалноправните предпоставки за определяне на наказанието при условията на чл. 55 от НК. По делото не се установяват такива многобройни, нито изключителни по своя характер смекчаващи

отговорността обстоятелства, които да формират извод, че и най-лекото предвидено в закона за това престъпление наказание от две години лишаване от свобода, е несъразмерно тежко.

Разпореждането на първостепенния съд с приложените по делото веществени доказателства е правилно и в тази част не са налице основания за изменение на присъдата. Законосъобразно, с оглед на императива на чл. 189, ал.3 от НПК, направените по делото разноси в размер на 769.00 лева са били възложени в тежест на подсъдимия Г. К. К., който е осъден да ги заплати по сметка на ОД на МВР - Пазарджик.

С оглед на изложеното, на осн. чл. 337, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 338, във вр. с чл. 334, т. 3 и т. 6 от НПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 5/14.02.2023 г. на Окръжен съд- Пазарджик, постановена по НОХД № 570/ 2022 г. по описа на същия съд, като:

ОПРАВДАВА подсъдимия Г. К. К. по възведеното му обвинение престъплението по чл. 343, ал.1, б."в" във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК да е извършено при нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47 , ал. 3 от ППЗДвП и

НАМАЛЯВА размера на наложените му наказания на една година и четири месеца лишаване от свобода и една година и четири месеца лишаване от право да управлява МПС.

Потвърждава присъдата в останалата част.

Решението подлежи на протест и обжалване пред Върховния касационен съд, в 15- дневен срок от съобщаването му на страните по реда на чл. 178 от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____